

[Kurt Hansen]

Ministerens redegørelse her i dag kan man kalde for en opbakning med fynd og klem omkring NATO-medlemskabet. Der var ikke noget at sige til, at hr. Arentoft, hr. Palle Simonsen, hr. Bollmann, hr. Honoré, og også hr. Robert Pedersen var med i stor stil i den totale opbakning omkring den redegørelse, som forsvarsministeren kom med her. Det var nok alt i alt en af de mere reaktionære, højredrejede redegørelser, der er kommet omkring forsvarspolitikken inden for de seneste år, hvis det ikke var den mest højredrejede og reaktionære overhovedet.

Det nugældende forsvarsforlig var jo på alle måder en aldeles favorabel størrelse for det danske militærapparat og for NATO-militærapparatet som sådant. Men der bliver blæst an på de trompeter, der slår fanfarerne for øgede bevillinger. Man ser, hvordan ministeren forsøger gennem finansudvalget at få øgede bevillinger til AWACS, og vi ser, hvordan der skal gives øgede bevillinger til nogle lyttekontrolforanstaltninger, som skal placeres på Bornholm. Men det er alt i alt småpenge i forhold til det, man på baggrund af denne redegørelse kan forvente bliver det økonomiske indhold i en ny forsvarsordning, for ministerens redegørelse falder sådan set meget godt i tråd med, hvad man kunne læse i Berlingersens leder mandag den 14. maj i år. Der står bl. a.:

»De hidtidige bevillinger har vist sig ikke at slå til for at udfylde de eksisterende rammer.«

Og videre står der:

»Det er ikke hensigtsmæssigt at vedtage en ordning og et udgiftsloft, der for en muligvis længere periode låser forsvaret fast i rammer, som både den sikkerhedspolitiske og teknologiske udvikling kan ændre forudsætningerne for.«

Bag disse formuleringer skjuler der sig naturligvis et klart ønske om betydelig forøgede bevillinger til militæret, og det er også den klare undertone, som ligger i ministerens redegørelse her.

Der er en enkelt ting i ministerens redegørelse, jeg godt lige vil tage frem, og det er dér, hvor ministeren siger:

»Der har naturligvis gennem årene fundet en modernisering sted af de taktiske atomvåben, men på grund af den fortsatte kraftige østlige oprustning er vi i Vesten ikke desto

mindre sakket bagud med hensyn til de længererækkende taktiske atomvåben.«

Her siger ministeren, at man i NATO-sammenhæng er meget langt bagefter. Her overhaler ministeren simpelt hen forsvarschefen højre om, og jeg skal da gøre opmærksom på, at forsvarschefen, jeg omtaler, er generalløjtnant G. K. Kristensen, tidligere formand for Uafhængig Ungdom, en ekstremt højreorienteret organisation. Han siger i Politiken den 14. januar i år:

»NATOs militære afskrækkelse mod et Warszawapagtangreb bygger i dag på de tre elementer: de strategiske kernevåben, de taktiske kernevåben og de konventionelle styrker, alt baseret på politisk sammenhold og forsvarsvilje.«

Og så kommer det centrale i citatet fra generalløjtnant G. K. Kristensen:

»For de to første elementers vedkommende er der stor set ligevægt . . . .«

Det var altså forsvarschefens bemærkninger. Ministeren går klart højere. Hvis vi så ser på, hvad det var, der stod i den beretning, der blev fremlagt i 1977 af de amerikanske værnschefer i deres analyse af den militærpolitiske situation, så var opfattelsen helt klart en anden end både den, der fremgår af G. K. Kristensens artikel og i særdeleshed den, der fremgår af ministerens redegørelse i dag. Der stod nemlig i analysen fra dengang:

»Inden for taktiske kernevåbensystemer har NATO stadig et forspring på trods af den nye trussel imod Europa fra det sovjetiske SS 20-mellemdistancemissil . . . .«

Jeg mener derfor, det er ganske klart, at der bliver slået på tromme og blæst på trompet i ministerens redegørelse for, at der skal gives øgede bevillinger, at der skal ske øget oprustning, og at Danmark skal gå med ind som en værdig NATO-partner og få stationeret taktiske a-våben eller få øget omfanget af taktiske a-våben i Europa. Jeg mener, det er et meget farligt perspektiv, der ligger i ministerens redegørelse, og som følge af denne opfattelse vil vi naturligvis stemme for det forslag om motiveret dagsorden, som er kommet fra SFs side.

Hr. Arentoft, som jo er en stor fortaler for krigsherrerne i NATO, var inde på, om NATO nogen sinde kunne forestille sig at ville angribe Warszawapagten. Og så tilføjede hr. Arentoft: eller noget andet land. Jeg mener,